

νικὴν παιδρότητα μετὰ τῆς γεροντικῆς συνέσεως, τὴν παιδικὴν ἀθωότητα καὶ καθαρότητα μετὰ τῆς ἀνδρικῆς θελήσεως καὶ σοβαρότητος. Ὁ τοιοῦτος, ἐνὶ λόγῳ, παραμένει εἰς αἰεὶ νέος, κατέχει τὴν μόνιμον καὶ διαρκῆ νεότητα.

Εἶθε τὲ ἀρχόμενον νέον ἔτος νὰ ἐγκαινίση ἐν πάσῃ ἑλληνικῇ καρδίᾳ τὴν διαρκῆ ταύτην καὶ μόνιμον νεότητα, καὶ οὕτω ἀποσοβηθῆ παρ' ἡμῖν ὁ ἐπαπειλούμενος κίνδυνος τοῦ γήρατος, τοῦ μαρasmus καὶ τῆς φθίσεως.

I. ΜΟΣΧΑΚΗΣ.

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 810.]

Ἐξ ὧν εἶπομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις συμπεραίνομεν, ὅτι ὀδηγοῦμενοι ἐκ τῆς γραφῆς περὶ τῆς πνευματικῆς ποιότητος τοῦ γράφοντος καὶ λαμβάνοντες ἐπίκουρον καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ παράστημα ἐκ τῆς χειρός, δυνάμεθα εἰς πολλὰς περιστάσεις ν' ἀναπαραστήσωμεν ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν τὴν εἰκόνα τῆς ὅλης αὐτοῦ προσωπικότητος, κατὰ τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ἢ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία καὶ ἢ τελειότης ἢ μὴ τῆς εἰκόνης ἐξαρτᾶται βεβαίως ἐκ τῆς ἰδίας ἡμῶν ικανότητος πρὸς τὸ κρίνειν, ἐπεξηγεῖν τοὺς συμβολικοὺς χαρακτήρας καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξάγειν συμπεράσματα.

Οὕτω π.χ. βλέποντες γραφὴν πολυκίνητον, ἐκφράζουσαν δὲ ἰσχυρὰν δύναμιν θελήσεως καὶ δράσεως, ἀναλογιζόμεθα ἀντίχειρα μέγαν, ἔχοντα ἰσχυρὰ τὰ σφαιρώματα αὐτοῦ, ἥτοι χεῖρα ἰσχυράν, προσφυῆ, πολυκίνητον. Τοιαύτη ὅμως χεῖρ προϋποθέτει ἀνάλογον διάπλασιν ὅλου τοῦ σώματος καὶ δὲν εὐρίσκειται εἰς ἀνθρώπους φθισιῶντας, στενοθώρακας, ἔχοντας στενοὺς τοὺς ὄμους καὶ κεκλιμένον τὸ σῶμα. Ἐὰν δὲ ἡ γραφὴ αὕτη φέρῃ συγχρόνως τοὺς χαρακτήρας τῆς φιλαρχίας καὶ τῆς ικανότητος πρὸς τὸ ἄρχειν καὶ τὴν ἐξίν τοῦ διατάσσειν, δυνάμεθα καὶ νὰ στοιχηματίσωμεν ὅτι ὁ γράφων ἔχει ἀετώδη, γρυπὴν ῥίνα, οἷα ἡ Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου ἢ τοῦλάχιστον ἀπλῶς κεκαμμένην, οὐδαμῶς δὲ μικρὰν ἢ σιμὴν, πρὸς δὲ τούτοις ὅτι ἡ κάτω αὐτοῦ σιαγὼν εἶνε στερεὰ καὶ τελείως ἀνεπτυγμένη (οἷα π.χ. αἱ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων, ἢ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Α'. κ. ἄ.) καὶ ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ εἶνε ὀξὺ καὶ στερεόν, προερχόμενον οὐχὶ ἐξ ἄμαυρῶς κυανῶν οὔτε περιπαθῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν. Ἐὰν ἡ γραφὴ δεικνύῃ συγχρόνως καὶ ὑπερήφανον αὐτοσυνειδησίαν, κατ' ἀνάγκην ὁ γράφων ἔχει ὀρθίαν στάσιν τοῦ σώματος καὶ φέρει πάντοτε τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ἐὰν δὲ ψυχρότητα καὶ ἰσθησίαν, ἢ κεφαλὴ εἶνε μᾶλλον κεκλιμένη

πρὸς τὰ ὀπίσω, τὰ χεῖλη στερεῶς κεκλεισμένα καὶ τὸ πρόσωπον μικρὸν τι συνοφρυωμένον. Αὗται δὲ αἱ ὑποστάσεις τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, εἶνε αἱ κυρίως ἀποτυπούμεναι ἐν τῇ γραφῇ, καὶ δὴ πολλῶν περισσότερον τῶν ἀπὸ τῶν διαθέσεων τούτων ἐκπηγαζουσῶν ιδιοτήτων καὶ παροδικῶν καταστάσεων τῆς ψυχῆς, αὗται δὲ εἶνε καὶ αἱ παρέχουσαι τὸν χαρακτήρα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ εἰς τὸ ὅλον παράστημα ἐκάστου ἀνθρώπου.

Ὡς παράδειγμα δὲ τῆς ὀρθότητος τῶν λόγων τούτων ἀναφέρωμεν τὴν ὑπογραφὴν Αἰκατερίνης τῆς Β' τῆς Ῥωσσίας. Ὁ γνωρίζων ἐκ τῆς ἱστορίας τὴν ὑψηλὴν ταύτην καὶ ἐπιβάλλουσαν, σωματώδη γυναῖκα, τὴν ἔχουσαν μέλη τοῦ σώματος σπαργῶντα, δὲν θὰ δυσκολευθῆ ποσῶς νὰ εὔρη συμφωνίαν μεγίστην μετὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς καὶ τοῦ ὄγκου τοῦ σώματος.

Τούναντίον γραφὴ πολυκίνητος, διευθυνομένη ὅτε μὲν πρὸς τὰ ἄνω ὅτε δὲ πρὸς τὰ κάτω, ἔχουσα γράμματα ὀξέα, ἀδρά, πλήρη ἰσχύος, πρὸς δὲ τούτοις λοξὴ καὶ φέρουσα ἀγρίους συρμούς φαντασιώδεις, οἷα ἡ ἐξῆς

παντάσιν δὲν ὑποδεικνύει πρόσωπον φλεγματικόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀναπαριστᾶναι ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν τὸ παράστημα ποιητοῦ, κινουμένου τῆδε κακείσε ὑπὸ τῆς ἐμπνεύσεως καὶ ψάλλοντος ἀπαισιδοξοῦς ιδέας καὶ ἀπελπιστικὰς, ἢ τὸ τοῦ ἐγώιστου καλλιτέχνου, τοῦ τείνοντος ἀκαταπονήτως εἰς πραγμάτως τινος ἰδεώδους. Δὲν ὑποδεικνύει λοιπὸν ἡ γραφὴ αὕτη τὴν εἰκόνα εὐπόρου τινος πολίτου, ἔχοντος βραχεὰ σκέλη, παχὺ σῶμα, πλατείας, σαρκώδεις χεῖρας, κεφαλὴν χονδρὴν, καθημένην ἐπὶ βραχεῶς λαιμοῦ καὶ φέρουσαν ὀλίγας, λαμπρῶς ἐκτενισμένας τρίχας, ἀλλ' ἀνθρώπον μᾶλλον λεπτοφυῆ καὶ ἀδύνατον, μακροῦ παραστήματος, ἴσως μελανότριχα, ἔχοντα λεπτὰς ὀφρῦς καὶ εὐρὺ μέτωπον, χεῖρας ἰσχνὰς, νευρώδεις, ζωηρὰς κινήσεις τῶν μελῶν, φέροντα τοὺς δακτύ-

λους διὰ τῶν ἐξηγηριωμένων τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ διερχόμενον πρὸ ἡμῶν διὰ ταχέως βήματος, μὲ τὸν πῖλον βαθεῶς κεχωσμένον ἐν τῇ πληθῶς ἰδεῶν ἐγκυμονοῦσῃ κεφαλῇ.

Καὶ ἡ ὄπισθεν δὲ ὑπογραφὴ τοῦ Α. Δουμᾶ ἀναμνηστικῶς ζωηρῶς εἰς τὸν γνωρίζοντα τὴν προσωπογραφίαν του τὸν σωματώδη, ἀραβοειδῆ γίγαντα, τὸν ἔχοντα ὅλως ἡμελημένην στάσιν τοῦ σώματος καὶ ἀγρίας κινήσεις τῶν μελῶν αὐτοῦ. Γνωστὸν δὲ ὅτι ὁ Δουμᾶς, καίπερ ἔχων φαντασίαν ἀχαλίτων καὶ πνεῦμα ἀκατάβλητον, εἶχε σῶμα ἀναλόγως πχρὺ καὶ ὑψηλόν.

Μοαι Βθ

Ἐνταῦθα ἔχομεν τὴν γραφὴν δύο ἀνθρώπων, ὅτινες ὅπως γράφωσι πλατείως καὶ ἀνεξαρτητῶς οὕτω ἐμφανίζονται καὶ εἰς τὸν κόσμον, ἀπλοῦντες ἐπὶ τῆς τραπέζης τοὺς ἀγκῶνας (ιδίως δὲ ὁ πρῶτος, διότι ὁ δευτέρος φαίνεται μᾶλλον λόγιος) καὶ ὅταν κάθηνται ἀνοίγοντες τὰ σκέλη. Ἴνα ὁμῶς ἔχωσι τὰς ιδιότητας ταύτας ἀνάγκη νὰ ἔχωσιν εὐρύν θώρακα, μέγα στόμα, πλατεῖαν κεφαλὴν καὶ φωνὴν ἰσχυράν, ἔτι δὲ καὶ χρήματα ἐν τῷ θυλακίῳ. Ἐνεργητικὴν ὁμῶς χεῖρα οὐδεὶς ἔχει ἐκ τῶν δύο τούτων κυρίων, οὔτε βλέμματα ὀνειρόπολα, οὔτε μακρὸν καὶ ἰσχνὸν λαιμόν.

Κ Β Α

Ἐνταῦθα ἔχομεν γραφὰς ἀντιθέτων χαρακτήρων, δειλῶν, μετριοφρόνων. Τὸ μέσον γράμμα, τὸ πεπιεσμένον καὶ συνεσταλμένον, ἀνήκει εἰς ἀνθρώπον καταβεβλημένον ὑπὸ τῶν πολλῶν φροντίδων, ἔχοντα δὲ σῶμα μακρὸν καὶ ἰσχνόν, μὲ μακρὸν λαιμόν, στενὸν πρόσωπον, ὅστις καθήμενος συστέλλει τοὺς ἀγκῶνας καὶ κάμπτει τὰ σκέλη ὑπὸ τὸ κάθισμα, ἐνῶ συγχρόνως κλίνει τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἡμιλεῖ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, διακοπτομένης ὑπὸ μικρᾶς βηχός.

Ἐτεραι γραφαὶ ἔχουσι γράμματα λίαν προμήκη καὶ κάθετα ὑποδεικνύουσι σῶμα ὑψηλόν, στάσεις ὀρθίας καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὰ παραδείγματα ταῦτα, νομίζομεν, ἀρκοῦσιν ὅπως καταδείξωσιν ὅτι ἡ γραφὴ δεικνύει ἡμῖν εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων τὴν τε ἐσωτερικὴν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν προσωπικότητα τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν δ' ἐνίοτε δὲν ἀναλογοῦσιν ἡ ἐξωτερικὴ φυσιογνωμία πρὸς τὸν ἐνδόμυχον πνευματικὸν τοῦ ἀνθρώπου χαρακτήρα, τοῦτο προέρχεται ἐκ διαφόρων αἰτίων, οἷον ἐπιδράσεων ἐξωτερικῶν, ἀλλαγῆς τοῦ κλίματος καὶ τὰ τοιαῦτα. Οὕτω οἱ βραχυσώμοι ἀνθρώποι ἐνίοτε φαίνονται ἔχοντες

πολὺ περισσότερον πνεῦμα τοῦ μεγέθους τοῦ σώματος των, πολλὰ δὲ μεγάλα σώματα δὲν φαίνονται κατοικοῦμενα ἐπίσης ὑπὸ ἰσομεγέθους μεγάλου πνεύματος, ἐξ οὗ ἴσως προέρχεται καὶ ἡ ἀδεξία καὶ ἄπλαστος στάσις αὐτῶν. Εἰς τὰς περιπτώσεις δὲ ταύτας ἡ γραφὴ θὰ εἶνε σύμφωνος πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν σωματικὴν τῶν προσώπων τούτων φυσιογνωμίαν.

Ἐὰν δὲ μεμονωμένα τινὲς περιστάσεις, ἀντιφατικαὶ πρὸς ἀλλήλας, ἄγουσι τινα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὰ ἀνωτέρω περὶ διαγνώσεως τοῦ χαρακτήρος ἐκ τῆς γραφῆς δὲν ἔχονται ὑποστάσεις, δυνάμεθα νὰ συγκρίνωμεν τούτον πρὸς τὸν ἀσθενῆ, ὅστις ἔνεκα τῆς κακῆς διαγνώσεως ἐνὸς ἱατροῦ ἀπείρηπτεν ὅλην τὴν ἱατρικὴν ὡς ἄχρηστον ἐπιστήμην. Καὶ ἐνταῦθα δέον ὁ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης νὰ μὴ λησμονῇ ὅτι «οὐδεὶς κανὼν ἀνευ ἐξαιρέσεως.»

ΕΝΟΦΑΝΗΣ

Ἐν πάσαις ταῖς ἑλληνικαῖς παροικίαις, οὕτω καὶ ἐν Καβάλλᾳ ἡ ἑορτὴ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ διαδόγου Κωνσταντίνου ἐωρτάσθη ὅσον ἔνεστι λαμπρῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ὁ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ διαμένων καὶ τὰς Μούσας ὅσον καὶ τὸν Ἐμπολαῖον ἐπιτυχῶς θεραπεύων κ. Ἰω. Κωνσταντινίδης, ἀπήγγειλεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀξιόλογον πρὸς τὸν Διάδογον ποίημα, ἐκ τοῦ ὁποίου παραθέτομεν ὧδε τὸ ἐπόμενον ὠραῖον ἀπόσπασμα, δι' οὗ περαίνεται τὸ ποίημα.

Σ. τ. Δ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

Τί καρτερεῖς; Τί στέκεσαι, μικρὲ μου Κωνσταντίνε!
Δὲν εἶν' ὁ θρόνος σου αὐτὸς ποῦ μένεις, αἱ Ἀθήναι.
Ἐγχεῖς ξεφτερία λεβεντιὰ χιλιάδες διακόσαις.
Τὴν Ἐλασσῶνα διάβηκες, θὰ γείνουσι ἄλλαις τόσαις.
Κι' ὡς τὸ νὰ 'μπῆς κι' ὡς τὸ νὰ βγῆς τ' Ὀλύμπου τὰ

Χίλιας χιλιάδες θὰ 'βοηθοῦν μὲ τὰ σπαθιά 'ς τὰ χέρια.
Σὲ καρτεροῦν 'ς τὴν Ἠπειρὸν χίλια καπετανάτα,
Καὶ παρεκεῖ τ' Ἀλέξανδρου τὰ τρομερὰ φουστάτα,
Ἄπο Μακεδονοπούλα, παιδιὰ ἀνδρείωμένα.

Ἄλλον κανένα μὴν ἀκοῦς, μόν' πίστευσε ἐμένα.
Θὰ γείνη πύρινη φωτιὰ τὸ κύμα τοῦ Κανάρη,
Κι' εἰς τὰ μπογάζια θὰ σ' εὐρῆ ἀπ' ἔξω καθαλλάρη,
Νὰ σοῦ φωτίσῃ γιὰ νὰ 'μπῆς 'ς τὴν 'παινεμένη Πόλι.
— Ἐμπρὸς νὰ ποῦν τὰ χεῖλιά σου, κι' ἔτοιμοι εἶνε ὅλοι.
Μὲ μιά 'ματιὰ σου φλογερὴ ἡ Κρήτη— ἡ Ἀμαζόνα
Παίρνει ἐπάνω μόνη τῆς τοῦ Γένους τὸν ἀγῶνα.
Γρήγορα ζώσου τὸ σπαθί καὶ σέλωσε τὸ ἄτι.
Μὴν περιμένεις πλεῖο πολὺ· μᾶς μαύρισε τὸ μάτι.

Ἄλλα μας, ποῦγεις τ' ὄνομα γλυκὸ 'σάν τὴν Ἐλένη
Δὸς του 'ς τὸ χερί τὸ σταυρὸ, Ἐσένα περιμένει.
Σάν μᾶνα Σπαρτιάτισσα δὸς του τὴν εὐχή σου
Καὶ πὲς τὸ Ἄν ἡ ἐπὶ τάν' 'ς τὸ 'γκαρδιακὸ παιδί σου.

ΙΩ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.